

vakurt útskorin, (allir endar og kantar). Niðasta hædd er eitt stórt rúm, ið virkar sum arbeiðsrúm, vaskirúm, uppíhaldsrúm, stova og enntá bilskurur. Eisini hevur hetta rúm hurðar allan vegin runt, ið standa opnar allan dagin, so tú sært beint inn. Tað er ómøguligt at lata vera við at hyggja, og vit dittaðu okkum enntá at taka eina mynd einaferð, men tað biladi onki. Tey, ið inni vóru, hugdu bert eftir okkum og hava helst hugsað:
 »tykkara býttu turistar!«

Festivalur

Meðan vit vóru í Hua Hin var ein stór festival, tey kalla Loy Kratong. Hetta merkir ljósfestival, ið so lægdi tað ljóðar var tað sama sum vit upplivdu í Katmandu. Tað vóru tó als ikki teir somu siðir, tey høvdu her. Vit vóru sum sagt so heppin at búgva hjá hesum fitta húski, tí tey tóku okkumbýttu turistar við sær at halda Loy Kratong. Kvöldið byrjaði við, at vit fóru øll somul í tað stóra templið í býnum. Vit vórðu biðin um at gera tað sama sum tey, so vit fóru úr skónum, keyptu roykilsispinnar og blómur, og lægdu okkum á knæ framman fyri tí eini Buddhastandmyndini. Har offraðu vit so blómurnar, meðan tey bóðu. Saman við pinnunum fylgdu nøkur petti av gullpappiri, og hesi skuldu vit so hefta á standmyndina. Hon var øll, sum hon var, fjald av slíkum, og sken sum tað reinasta gull. Vit gingu so vinsturmeigin viðari – OGILIGA umráðandi, vinsturmeigin, annars gongur tú móti gudunum, ella okkurt soverðið - til ta næstu standmyndina, heftu gullpappir á hana, bóðu og fóru aftur viðari til tað seinasta. Meðan alt hetta hendi, gekk Ád, maðurin, runt og tók myndir av okkum úr øllum endum og kantum. Vit skiltu ikki, hví hann slapp frá, men vit vóru glað fyri at hava roynt henda merkliga sið.

Aftaná fóru vit oman á strondina, har vit keyptu ein blómukrans við einum kertuljósi í. Har vóru ein ørgrynna av handlurum fram við vegnum, ið seldu hesar, og hvør var vakrari enn annar. Vit tendraðu so ljósið, gingu oman móti sjóvarmálanum og sendu har kransin út á sjógv. Hetta var fyri »symbolskt« at senda allar sorgir avstað og byrja av nýggjum. Vit hildu hetta verða ein sera dæmligan sið, so tað gjørdi vit glað. Tað vóru túsundtals fólk á strondini og gjørdi tað sama, og tað var ótrúliga vakurt at siggja øll hesi ljós fara út eftir havsbrúnni, sjálvt um aldurnar alt óskjött koppaðu kransunum og sendu teir á land aftur.

Úr Hua Hin hildu vit leiðina viðari suðureftir, og steðgaðu eina nát tí tí sera deydliga Ranong. Tað einasta har var at siggja, var ein heit kelda, ið eisini var ógvuliga heit. Hon goysti

ikk, men prutlaði bert eitt sindur. Vit høvdu ongantið sæð eina heita keldu fyrr, men vit høvdu tó ímyndað okkum tað nakað øðrvísi. Um kvöldið gingu vit ein túr í býnum, og tað var heilt lægið at verða tey einastu ferðafólkini í býnum. Ongin dugdi enskt, so vit kundu ikki spyrja um nakað, ella steðga at práta við fólk. Maturin var tó sera góður har.

Smáoyggjar

Næsta staðið, Pang-Nga (vit hava fingið eina 10 mátar at úttala navnið, tað næmasta er helst Pang Nja), var nógv meira áhugavert. Uttanfyrir Pang Nga liggja ein ørgrynna av smáum oyggjum, og nógv verður gjørt burtúr at sigla ferðafólk út at siggja hesar. Vit avgjørdi, at vit skuldu fara ein slíkan túr, og fóru saman við fyra øðrum avstað ein seinna-part.

Fyrst sigldu vit inn millum hesar yvirvaksnu, lægnu sjóskógirnar og komu til eina holu, har vit steðgaðu. Maðurin peikaði upp á veggina og fortaldi okkum, at tekningarnar, vit har sóu, vóru 3000 ára gamlar. Vit dugdu ikki heilt at siggja hvat tær vóru, men tað er stuttligt at ímynda sær, hvussu »listamaðurin« hevur livað. Mundi hann nakrantíð hugsa um, at tað hann hevði teknað, fór at verða verandi í so ótrúliga langa tíð? Kanska tað bara var ein listi yvir, hvat hann skuldi minnast til at gera fyri mammu sína.....?

James Bond oyggj

Viðari sigldu vit til eina oyggj, ið vit høvdu gleitt okkum til at siggja. Vit kendu hana frá James Bond filminum »The Man with the Golden Gun«. Tað var á hesi oyggj, at »The Bad Guy« heldur til við sínum vandamikla vápn. Vit høvdu sæð nógv myndir av oynni, áðrenn vit fóru, men vit vóru sera bilsin hóast tað. Oyggin er sera lítil í veruleikanum, og var als ikki so grøn og skógarklædd, sum hon var í filminum. Hon minnir ikki sørt um ein vanligan føroyskan drang, men har var onki fuglalív. Vit fóru á land á oynni yvirav, og sjálvt um hetta var ein oyðin, óbygd oyggj, so ýddi har í souvenirhandlurum, ið fullkomuliga óbygdgu ta annars óspiltu náttúruna á oynni. Har vóru nógv spennandi holar at ganga ígjøgnum, og vit fingi ein lítlan tíma at ganga við at kanna hesar nærri.

Av hesi oyggj fóru vit viðari til eina lítla muslimska fiskibygð, ið stendur á stolpum, 10-15 m yvir havinum.

John kendi seg ikki so væl, so hann fór beint undir dýnunum, tá vit komu. Halla at saman við hinum S, og

pratið gekk. Rundanum okkum sátu størsti parturin av íbúgvunum í bygdini – og hugdu í sjónvarp! Vit fingi eina góða mynd av teimum. Um hálgvun fimm tíðina um morgunin vaknaðu vit av, at fiskibátarnir byrjaðu at fara út, og tað gongur ikki stillisliga fyri seg. Bátarnir eru hesir upprunaligu »longtailed« bátar, men so hevur okkurt gløgt høvd funnið uppá at seta ein bilmotor í reyvína, fyri at gera teir meira nútíðarhóskandi.

Tað sær sera ófantaligt út, og bátarnir larma ótrúliga illa. Tá teir flestu so vóru farnir út um 6-tíðina, hildu vit, at vit sluppu at sova eina løtu, men tá fór ein hátalari at senda muslimskar morgunbønir út yvir bygdina, uppá henda messandi drynjandi mátan. Tað er sera huatakandi at hoyra vanligar, men ikki kl. 06.00 um morgunin.

Aftaná morgunmatin fór John aftur at leggja seg – hann hevði havt hogan febur kvöldið fyri – og vit 5 fóru ein rundtúr at hyggja ordiligt eftir bygdini. Nú sá hon nógv meira »upprunalig« út, enn hon gjørdi kvöldið fyri. Vit sóu hvussu tey turkaðu ræjur og fisk, og hvussu gerandisdagurin hjá teimum er. Í bygdini er ein skúli, ið tey yngri børnini ganga á. Tey eldru taka bátin inn á fastlandið tíðliga um morgunin, og koma aftur um kvöldið. Eisini er ein moské, har munkarnir hava tikið sær av nøkrum av hesum ungu dreingjunum, ið verða upplærdir til munkar. Tað er lægið at siggja hesar smadreingir ganga runt í tí gula búnanum, og tú kanst ikki lata vera við at hugsa um, um teir vita, hvat teir eru komnir uppí. Men teir hava helst ikki nógv at skula hava sagt, tí tað avger familjan.

Øll á súklu

Eitt, ið vit alla tíðina máttu ansa okkum fyri, vóru tær

Risa Buddhastandmynd í høvudsstaði Thailands, Bangkok

ógvuliga nógvu súkklurnar, øll koyrdu á. Huga tær, vit eru í eini bygd, ið stendur á stolpum, 10-15 m yvir havinum, »goturnar« eru hægst 2 m. Breiðar, og so súkla tey runt sum um eldur var í afturpartinum. Vit

blivu við at siggja fyri okkum, at NÚ detta teir úti, men ongin datt. Og tað vóru heldur ikki børnini, ið súklaðu, nei, tí at meðan børnini vóru í skúla, sluppu páparnir at royna seg, vaksni menn á lítum barn-

asúkkul, við knønum uppi undir høkuni!

Einaferð hittu vit ein, ið kom koyrandi við ein trillubúru. Á hesi sat ein aggrandi gomul, rukkut og tannleys omma og átt okkurt úr eini skál. Eg iðri meg um,

John framman fyri eitt av teimum mongu og vøkrum templunum